

opusdei.org

S 32 godine ponovo sam se obratio

Marco, iz Toskane, Italija, radi u ljudskim resursima jedne velike tvrtke u Milanu.

11.01.2013.

Zovem se Marco i prvi sam puta čuo o poruci svetog Josemarije o kršćanskom životu nešto prije godinu dana. Prije više od petnaest godina prestao sam praktimirati svoju vjeru – još sam se uvijek svakoga dana molio, ali bez da znam što govorim ili kome to govorim. Primijetio bih ponekad Boga oko sebe, u ljepoti

sunčanog dana, ili u osmijehu, ili u umjetničkom djelu, ali nisam imao sredstva da bih to mogao potpuno razumjeti.

Dolazim iz grada koji se zove Livorno, Toskana, a radim u Milanu u ljudskim resursima jedne velike tvrtke. Volim trčati i sudjelovao sam u tri maratona – u New Yorku, Rimu i Firenci. Također volim voziti bicikl, i sve druge aktivnosti na otvorenom. Kada imam vremena, uživam turistički obilaziti grad u kojem živim, s vodičem u jednoj ruci i spremnom kamerom u drugoj. Idem na svaku pojedinu izložbu i muzeje, posjećujem i sve glavne povijesne stranice. Također volim i kuhati za svoju djevojku i druge prijatelje.

Mogu reći da sam u trideset drugoj godini života ponovni obraćenik. Kada čitam Evandjelje otkrivam ne samo prelijepu knjigu, već prekrasnu priču koja savršeno opisuje naš

svakodnevni život, baš kao da ga živimo prije dvije tisuće godina. Također sam počeo učiti molitve. Sve mi je to pomoglo da svoj razgovor s Bogom ujedinem s cjelodnevnim radom. Trideset minuta koje su mi potrebne da stignem na posao sada su postale savršeno vrijeme za čitanje, učenje i molitvu.

Počeo sam pohađati aktivnosti duhovne formacije pri Opusu Dei i malo po malo učim. Sada je Misa najvažniji trenutak moga tjedna, osobito Misa u mojoj lokalnoj crkvi u Milanu. Sve stvari koje nisam shvaćao o Katoličkoj crkvi, stvari koje su me od nje odvajale i koje su bile razlog da Crkvu kritiziram na umjetan način, ovom su formacijom razjašnjene i sada kada ih razumijem, prihvaćam ih.

Kada je prošlo nekoliko mjeseci moga dolaznja u centar Opusa Dei, ponuđena mi je mogućnost da radim

nešto praktično: odlazak u Nikaragvu, jednu od najsiromašnijih i najproblematičnijih zemalja Latinske Amerike, tijekom ljetnih praznika, da pomognem graditi školu.

Prigrlio sam tu priliku i otišao tamo s grupom sveučilišnih studenata koji su pohađali kršćansku formaciju Opusa Dei u nekoliko različitih gradova po Italiji. Dani su nam počinjali rano, s Misom u 6.30 i meditacijom koju je držao svećenik koji nam je pomagao razmišljati o tome zašto smo došli u Nikaragvu i kako da sve najbolje iskusimo. Nakon brzog doručka, išli smo ravno na gradilište i gradili poput pravih majstora, s ciglama i cementom, čekićima i čavlima – nema baš neke veze s mojim uobičajenim poslom. Usprkos tropskoj vrućini i insektima, bilo je odlično graditi školu, a posebno je bilo lijepo kada bi nas posjećivala djeca! Zastali bi –

nakratko – za ručak, za njim je slijedila krunica za svakoga tko se želio uključiti. To je bilo ono što nam je davalo snagu za povratak na popodnevni posao.

U šest smo sati zaustavljali rad, prekriveni prašinom, umorni i gladni. Bilo je vrijeme za hladan tuš, večeru te bismo iza svega svi zajedno sjeli i razgovarali o našim životima, ponekad o ozbiljnijim temama, a ponekad bi se samo šalili na račun neočekivanih događaja toga dana. Umor bi nas uskoro odvuкао u naše „spavaonice“ – s petnaest do dvadeset kreveta u svakoj.

Izgradili smo školu, ali najveći izazov za svakoga od nas se nastavio – kako ponijeti kući taj motivirajući dinamizam davanja samoga sebe, prakticirati ga svakoga dana u našim običnim životima ovdje u Italiji, u potpuno drugačijem okruženju i drugačijem načinu života.

Kada sam se vratio kući počeo sam volontirati u jednom sirotištu, subotom ujutro. Odlučio sam preživjeti bez svojih vikenda kako bih učio od djece u sirotištu, koja su toliko potrebna ljubavi i pažnje – i zabave! Mislim da je to jedna od najboljih stvari koje sam u Nikaragvi otkrio (uz *gallopinto*, ukusno jelo od riže i graha, koje smo često večerali). Zaista se nasmijem kada se sjetim kako mi je samo prije nekoliko mjeseci ustajanje rano u subotu, nakon cijelog tjedna rada, bilo nešto potpuno van svake pameti.

Sada sam na početku jednog puta. Put ispred mene još je pun prepreka, ali Opus Dei je tu za mene, daje mi formaciju, te iako nisam član, pomaže mi biti bolja osoba – kao kršćanin i kao radnik. Možda me odmah iza ugla čekaju brojni promašaji, ali postoji točka u *Putu* koja mi je jako poznata, u poglavlju „Ustrajnost“: „Početi znaju svi -

ustrajati samo sveci. Neka tvoja ustrajnost ne bude slijepa posljedica trenutne odluke, inercije; neka bude promišljena ustrajnost.“ Budući da trčim maratone, ne preostaje mi ništa drugo nego nastaviti!

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/s-32-godine-ponovo-sam-
se-obratio/](https://opusdei.org/hr-hr/article/s-32-godine-ponovo-sam-se-obratio/) (9.07.2025.)